

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 921: Đã Là Ngã Chấp, Liên Thành Đối Đãi, Cũng Chính Là Phân Biệt, Sao Gọi Là Giác

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 078)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đã là ngã chấp, liền thành đối đãi, cũng chính là phân biệt, sao gọi là giác.】

Như vậy thì không gọi là giác. Giác và mê, định nghĩa của hai chữ này, người học Phật chúng ta, đặc biệt là người mới học Phật, không thể không hiểu rõ. Quý vị không rõ ràng thì quý vị sẽ không biết cách dụng công, cho nên giác và mê nhất định phải nắm cho thật tường tận, minh bạch. Có vọng tưởng, là mê rồi; có phân biệt, là mê rồi; có chấp trước, là mê rồi. Đối với thế pháp mà có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, là mê rồi; đối với Phật pháp ở trong đó mà có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, cũng là mê luôn.

Thế nào gọi là giác? Đối với thế pháp, Phật pháp, ta thấy đều không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, người này giác rồi. Từ đó cho thấy, phương pháp dụng công của chúng ta như thế nào? Nhất định phải nghĩ cách phá trừ cho bằng được vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Trong tất cả muôn ngàn pháp môn, pháp môn Tịnh Tông là cao minh nhất, đơn giản nhất, thiết yếu nhất, chỉ dùng một câu A Di Đà Phật. Trong tâm chúng ta vừa mới khởi lên một ý niệm, liền dùng “A Di Đà Phật” đổi ngay, đem cái ý niệm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước đó lập tức chuyển đổi thành A Di Đà Phật. Tất cả mọi ý niệm, bất kể đó là thiện niệm hay ác niệm, thấy đều không cần để ý đến, lập tức chuyển thành A Di Đà Phật là đúng rồi.

Trong Tông môn thường nói: “Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”, cái “giác” của Tịnh Độ Tông chúng ta chính là A Di Đà Phật. Đề khởi câu Phật hiệu này lên, đây gọi là chánh niệm, đây gọi là nhất niệm. Đây là giác niệm,

phải chuyển đổi cho thật nhanh, không thể để cho vọng niệm tiếp tục tăng trưởng.

Vẫn còn một phương pháp quan trọng nữa, làm thế nào để tất cả các vọng niệm này không tiếp tục tăng trưởng? Đó chính là trong đời sống thường ngày phải biết buông xả, đem những ý niệm lo âu, vướng bận, được mất của chúng ta, xả bỏ đi, buông xuống đi. Nếu không thể buông xả ngay lập tức, thì hãy từ từ buông; nhất định phải năm sau buông xả nhiều hơn năm trước, có như vậy thì mới có thể dần dần thâm nhập vào cảnh giới ấy được.